

Arrest

nr. 138 066 van 6 februari 2015
in de zaak RvV X / IX Kamer

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 4 februari 2014 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 januari 2015 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2015 om 11u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ALDELHOF, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Ontvankelijkheid ratione temporis

De verwerende partij werpt ter terechtzitting op dat het voorliggend beroep manifest laattijdig is.

De Raad merkt in dit verband op dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/57, § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, luidt als volgt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen 10 dagen na de kennisgeving van de bestreden beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”

Artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet definieert een verwijderingsmaatregel als volgt:

“6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;”

Het kan derhalve niet ter discussie worden gesteld dat het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een verwijderingsmaatregel is.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat ten aanzien van de verzoekende partij reeds op 8 oktober 2014 een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen. De beslissing waarvan in voorliggende zaak de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt gevorderd, is dus minstens een tweede verwijderingsmaatregel. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting stelt dat dit bevel haar nooit ter kennis werd gebracht, dient aangestipt te worden dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat dit bevel haar per aangetekend schrijven werd toegestuurd doch dat zij zelf nagelaten heeft dit aangetekend schrijven af te halen. Zulks neemt echter niet weg dat het bevel wel degelijk in het rechtsverkeer aanwezig is, hetgeen op zich volstaat om te besluiten dat er in casu sprake is van een tweede verwijderingsmaatregel. De verzoekende partij beschikte derhalve over een beroepstermijn van vijf dagen om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij in haar verzoekschrift poogt voor te houden, blijkt wel duidelijk wanneer de bestreden beslissing aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht. Blijkens de stukken van het administratief dossier werd de bestreden beslissing immers op 29 januari 2015 om 22 u 40 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

De *dies a quo* wordt bij de bepaling van de beroepstermijn niet in rekening gebracht. De verzoekende partij beschikte bijgevolg vanaf 30 januari 2015 over vijf dagen om een beroep in te leiden. Het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd evenwel slechts op 4 februari 2015 aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen per faxbericht overgemaakt, terwijl de laatste nuttige dag 3 februari 2015 was. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, ingediend op 4 februari 2015, werd bijgevolg laattijdig ingediend.

Deze termijnen zijn van openbare orde en dienen strikt te worden toegepast.

De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch behandelen (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132 671).

De verzoekende partij heeft echter steeds de mogelijkheid om aan te tonen dat haar laattijdigheid aan overmacht te wijten is. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778;

zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid) in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift betoogt dat haar raadsman pas op 2 februari 2015 in het bezit werd gesteld van de bestreden beslissing, waardoor er geen passend beroep kon worden gemaakt, is de Raad de mening toegedaan dat zulks geen overmacht aantoonst. Vooreerst kon de raadsman zich tot de verzoekende partij zelf richten die hoe dan ook in kennis werd gesteld van de bestreden beslissing. Er worden geen redenen in het verzoekschrift aangehaald om aan te tonen dat de raadsman van de verzoekende partij niet bij machte was om haar cliënt te gaan opzoeken in het gesloten centrum en om op deze wijze kennis te nemen van de bestreden beslissing. Bovendien zelfs al zou de raadsman pas op 2 februari 2015 door het gesloten centrum in het bezit zijn gesteld van de bestreden beslissing, rechtvaardigt dit nog geen laattijdig beroep vermits hij voor het verstrijken van de beroepstermijn in het bezit was van de bestreden beslissing. De raadsman van de verzoekende partij is een professioneel advocaat, die bovendien gespecialiseerd is in het vreemdelingenrecht en die frequent voor de Raad optreedt. Bovendien stelt de Raad vast dat, volgens de verklaringen van de verzoekende partij en de stukken van het administratief dossier, deze advocaat in het kader van eerdere procedures voor de verzoekende partij heeft opgetreden. De verzoekende partij en zijn raadsman konden bij het tussenkomen van de tweede verwijderingsmaatregel niet dermate verrast zijn geweest dat de raadsman niet meer bij machte zou zijn geweest om, ten aanzien van een op het eerste zicht zeer eenvoudig dossier, diligent en binnen de duidelijke en bij wet voorgeschreven termijn op nuttige wijze een verzoekschrift in te dienen.

In casu wordt geen overmacht aangetoond.

De ingediende vordering is dan ook niet ontvankelijk.

Tenslotte kan er nog op gewezen worden dat de toegankelijkheidsvereiste vervat in artikel 13 van het EVRM niet verhindert dat er voorwaarden van procedurele aard, zoals termijnen en vormvereisten worden gesteld aan een mogelijke klacht of dat bepaalde financiële drempels worden ingebouwd, in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk en/of arbitrair zijn of een vorm van machtsafwenning uitmaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

De verzoekende partij verwijst naar het arrest M.S.S. en meent hieruit te kunnen afleiden dat de termijn zoals deze werd aangepast in de Belgische wetgeving nog steeds niet voldoet aan de vereiste van een effectief rechtsmiddel.

In het arrest M.S.S. t. België van 21 januari 2011 spreekt het Hof zich niet uit over de beroepstermijnen die bij vorderingen bij uiterst dringende noodzakelijkheid dienen in acht te worden genomen.

Op het eerste zicht, blijkt nergens uit de rechtspraak van het Hof voor de Rechten van de Mens dat kan worden afgeleid dat een beroepstermijn van vijf dagen als dusdanig te kort zou zijn om te voldoen aan het vereiste van een daadwerkelijke rechtsbescherming.

Waar de verzoekende partij nog aangeeft dat de vroegere beroepstermijn 3 werkdagen bedroeg en nu herleid is naar 5 dagen, hetgeen in de praktijk op hetzelfde neerkomt, zodat de term "dagen" vermoedelijk een lapsus is van de wetgever en dat de wetgever allicht 5 werkdagen bedoelde, kan de Raad enkel vaststellen dat in de wet 5 dagen staat en niet 5 werkdagen. De wet is duidelijk op dient punt en niet voor interpretatie vatbaar.

Bovendien kan worden verwezen naar de memorie van toelichting waarin met betrekking tot de termijn van vijf dagen wordt vermeld: "Een kortere termijn kan als een redelijke termijn beschouwd worden, aangezien de vreemdeling al eerder het nodige heeft kunnen doen om zijn rechtsbescherming te organiseren en derhalve kennis heeft van de modaliteiten die in dit verband gelden." (Parl. St. Kamer 2013-14, nr. 53-3445/001, 9).

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is onontvankelijk.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU

wnd.voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. PIETERCIL

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. PIETERCIL

J. CAMU